

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

bez udziału oskarżyciela

po rozpoznaniu dnia 09.12.2015 roku sprawy przeciwko **S. K. synowi S. i G. z domu K. urodzonemu (...)** w P.

obwinionemu o to, że w dniu 6 czerwca 2014 r. w W. w Al. (...) w siedzibie (...) Straży Miejskiej (...) W., wbrew ciężącemu na nim prawnemu obowiązкови nie wskazał na uprzednie żądanie Straży Miejskiej (...) W., komu powierzył w dniu 7 maja 2014 r. pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...), którego był w tym czasie właścicielem, a którym to w danym dniu około godz. 19:15, w W. na ul. (...) popełniono wykroczenie, polegające na niezastosowaniu się do znaku drogowego B-36 "zakaz zatrzymywania się"

- tj. za wykroczenie z art. 96§3 kw

ORZEKA:

1. Obwinionego **S. K.** uznaje za winnego tego, że w dniu 6 czerwca 2014r. w W. w Al. (...) w siedzibie (...)Straży Miejskiej (...) W., wbrew ciężącemu na nim obowiązкови nie wskazał na uprzednie żądanie Straży Miejskiej (...) W., komu powierzył w dniu 7 maja 2014 r. około godz. 19:15, pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...), którego był w tym czasie właścicielem, co stanowi wykroczenie z art. 96§3 kw i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 300 (trzystu) złotych grzywny;

2. zasądza od **S. K.** na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w sprawie w kwocie 100 (stu) złotych oraz 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)

2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).

3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07.05.2014r. około godz. 19:15 funkcjonariusz Straży Miejskiej (...) W. ujawnił wykroczenie popełnione przez nieustalonego kierowcę, polegające na zaparkowaniu pojazdu marki A. o nr rej. (...) w miejscu obowiązywania znaku B-36 "zakaz zatrzymywania się". Sposób i miejsce zaparkowania pojazdu udokumentowano notatką urzędową (vide k. 1) oraz fotografiami (vide k. 3), zaś dla kierującego pojazdem pozostawiono wezwanie do stawienia się w siedzibie (...). Z uwagi na fakt, iż kierujący w/w pojazdem nie stawił się, na podstawie danych z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielami pojazdu są S. K. i L. K. (vide k. 4). Następnie do S. K. wysłano pismo z dnia 17.05.2015r., w którym poinformowano go o ujawnionym wykroczeniu z art. 92§1 k, popełnionym przez kierującego samochodem A. o nr rej. (...) oraz udzielono pouczeń o toku postępowania, w szczególności pouczono wzywano go o jego obowiązkach jako właściciela pojazdu. W tym zakresie wskazano, iż osoba wzywana jako właściciel pojazdu winna w terminie 7 dni od otrzymania wezwania udzielić na nie stosownej odpowiedzi, ewentualnie stawić się w tym terminie w siedzibie Straży Miejskiej i wskazać komu powierzyła wskazany pojazd do kierowania lub używania we wskazanym czasie (vide k. 5). Wezwanie to obwiniony odebrał osobiście (vide k. 6), jednak wiedząc, kto użytkował pojazd w dniu 08.05.2015r. - a był to syn obwinionego - obwiniony odpowiedzi pisemnej w ogóle nie udzielił, nie stawił się też w siedzibie Straży Miejskiej (...) W. celem osobistego wyjaśnienia sprawy (vide k. 35-36).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów z akt czynności wyjaśniających oraz na podstawie wyjaśnień obwinionego. Wprawdzie obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, ale jednocześnie potwierdził fakt, iż osobiście odebrał wezwanie i doskonale wiedział, kto był użytkownikiem pojazdu w dniu, którego dotyczyło wezwanie ze Straży Miejskiej. Obwiniony wskazał, że od lutego 2013 roku on sam nie eksploatuje pojazdu A., a z samochodu korzysta syn mieszkający w W.. Obwiniony nie zadzwonił do Straży celem przekazania tych informacji, nie wysłał żadnego pisma, nie stawił się też osobiście, albowiem w CEPiK był zapis o drugim właścicielu. Obwiniony zadzwonił jedynie do syna, przekazując mu informację o wezwaniu, ten zaś mu oświadczył, że wyjaśni sprawę, jak do niego przyjdzie wezwanie.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżyciel publiczny zarzucił obwinionemu popełnienie wykroczenia z art. 96§3 kw, który stanowi, że karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Przepis ten penalizuje niedopełnienie obowiązku określonego w art. 78 ust. 4 prawa o ruchu drogowym, który stanowi, iż właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Realizacja tego obowiązku ma za zadanie zapewnić sprawne poczynienie ustaleń co do tożsamości kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa czy też wykroczenia. Z kolei wykonanie tegoż obowiązku może nastąpić w każdy sposób, zapewniający iż informacja dotrze do organu składającego żądanie - w szczególności informacji można udzielić na piśmie, telefonicznie, mailem, faksem, można też stawić się w siedzibie wzywającego organu i osobiście złożyć stosowne oświadczenie.

Zdaniem Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala jednoznacznie stwierdzić, że obwiniony w dniu 6 czerwca 2014 roku, nie wskazał funkcjonariuszowi Straży Miejskiej (...) W., komu powierzył pojazd A. o nr rej. (...) do kierowania lub używania w 07.05.2014r. około godz. 19:15. Obwiniony - jak sam wskazał - jest tylko współwłaścicielem pojazdu, jednak w ogóle go nie użytkuje, albowiem auto pozostaje w wyłącznym użytkowaniu syna. Skoro w dniu 30.05.2015r. obwiniony odebrał wezwanie, w którym powiadomiono go o toczącym się postępowaniu i wyznaczono mu siedmiodniowy termin do udzielenia informacji o osobie, której powierzył pojazd, zaś obwiniony w żaden sposób nie skontaktował się z wzywającym organem celem udzielenia mu informacji, iż w dniu 07.05.2015r.

użytkownikiem pojazdu był jego syn, więc oznacza to, iż nie dopełnił on ustawowego obowiązku w tym zakresie. Reakcja obwinionego winna być najprostsza z możliwych i polegać na wysłaniu pisma wskazującego informacje, które obwiniony przedstawił na rozprawie (pocztą, czy też pocztą elektroniczną) lub wykonaniu telefonu i słownym przekazaniu tej informacji.

Podkreślić należy, iż nie zwalniał obwinionego z powyższego obowiązku fakt, iż informację o toczącym się postępowaniu przekazał rzeczywistemu użytkownikowi pojazdu - telefonicznie synowi, bowiem istotą penalizowanego obowiązku jest udzielenie informacji wzywającemu organowi, a nie informowanie użytkownika pojazdu, że toczy się postępowanie, czy ewentualne nakłanianie go do zgłoszenia się do organu prowadzącego czynności wyjaśniające. Również fakt, iż obwiniony nie był jedynym właścicielem pojazdu (był współwłaścicielem), nie zwalniał go z tego obowiązku, albowiem także same obowiązki ma jedyny właściciel pojazdu, jak i każdy jego współwłaściciel. Straż Miejska może żądać informacji od każdego z nich niezależnie, a każdy ze współwłaścicieli ma obowiązek informacji udzielić niezależnie pod postawy kolejnego współwłaściciela.

Funkcjonariusz Straży Miejskiej, wzywający obwinionego do wskazania danych w związku z ujawnionym wykroczeniem nie stosowania się do znaku zakazującego zatrzymywania pojazdu, oczywiście jest osobą uprawnioną do żądania takich informacji, o czym stanowi art. 129b ust. 3 pkt. 7 ustawy prawo o ruchu drogowym. Straż Miejska uprawniona jest również do prowadzenia postępowania o wykroczenia popełnione przez kierujących pojazdami naruszających przepisy o zatrzymaniu lub postoju pojazdu, o czym stanowi art. 129b ust. 2 ustawy prawo o ruchu drogowym. Ponadto wskazać należy, iż właściciel pojazdu wezwany do wskazania tożsamości użytkownika pojazdu wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw wówczas, gdy pojazd został użyty zgodnie z jego wolą i wiedzą, a jak Sąd ustalił wcześniej i przyznał to obwiniony, samochód nie został użyty wbrew jego woli.

Podkreślić przy tym należy, iż dla bytu analizowanego wykroczenia, nie ma znaczenia to, że samochód miał pozostawać w użytkowaniu członka najbliższej rodziny. Sąd nie ma żadnych wątpliwości co do legalności przepisów penalizujących nie udzielenie przez właściciela pojazdu informacji o tym komu powierza pojazd w oznaczonym czasie, w szczególności nie można się zasłaniać przed spełnieniem tego obowiązku tym, iż pojazd był w użytkowaniu osoby najbliższej i w związku tym grozi tej osobie odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia drogowego. Rozwój współczesnego świata nierozdzielnie związany jest z rozwojem motoryzacji, a co za tym idzie ze zwiększeniem się liczby pojazdów na drogach, zwiększeniem ruchu i zagrożeń dla jego uczestników i nie tylko, a więc dla każdego praktycznie człowieka. Zasadne zatem jest ograniczenie praw obywatelskich w zakresie swobody posiadania i użytkowania pojazdów, którego celem jest zapewnienie organom odpowiedzialnym za bezpieczeństwo i porządek ruchu możliwości czynienia skutecznych ustaleń w zakresie osób kierujących pojazdami w przypadku ujawnienia wykroczeń i przestępstw. Interes społeczny przemawia zatem za egzekwowaniem takiego obowiązku, zaś konsekwencje prawne nie są nadmierne. Podkreślić też należy, że obowiązek właściciela sprowadza się do prostej przecież czynności, jaką jest wskazanie żądającemu organowi imienia, nazwiska i adresu osoby, której powierzono pojazd w określonym czasie, ewentualnie kilku osób, które w określonym czasie z pojazdu mogły korzystać, a nie wskazywanie osoby popełniającej wykroczenie drogowe. Do ustalania tej ostatniej zobowiązany jest organ prowadzący czynności wyjaśniające w sprawie o wykroczenie, a nie właściciel pojazdu.

Z powyższych względów zasadnym było uznanie, iż obwiniony zarzucanego mu czynu z art. 96 § 3 kw niewątpliwie się dopuścił i z rozmysłem nie wskazał Straży Miejskiej danych osoby, której powierzył samochód A.. Termin wyznaczony na udzielenie informacji upłynął w dniu 6 czerwca 2015 roku i ten właśnie dzień, jako ostatni, w którym obwiniony mógł zgodnie z żądaniem wypełnić swój obowiązek, uznać należało za dzień popełnienia zarzucanego mu czynu. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd sprecyzował jedynie przypisany obwinionemu czyn, eliminując z jego opisu informacje o wykroczeniu popełnionym przez użytkownika pojazdu, albowiem ta okoliczność do znamion wykroczenia z art. 96§3 kw w ogóle nie należy.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd kierował się dyrektywami, o których mowa w art. 33 kw, mając świadomość, że karą sprawiedliwą jest jedynie taka, która uwzględnia we właściwej proporcji wszystkie wskazane tam dyrektywy. Sąd też miał na względzie, by kara wymierzona w stosunku do obwinionego spełniła swą rolę w zakresie prewencji

ogólnej i odstraszyła potencjalnych sprawców takiego wykroczenia. Przy tym jako okoliczność obciążającą uznać należy jego doskonałą znajomość naruszonego obowiązku i całkowitą niechęć do przekazania żądanych przez Straż Miejską informacji, które przecież obwiniony doskonale znał. Zwrócić też należy uwagę na potrzebę prewencji ogólnej. Powszechna jest wiedza o tym, że Polska jest krajem wyjątkowym w skali Europy, jeśli idzie o przestrzeganie przepisów o bezpieczeństwie i porządku w ruchu drogowym, co przekłada się na horrendalną wręcz liczbę wypadków i ofiar. Z tych względów, wbrew licznym opiniom prezentowanym publicznie w środkach masowego przekazu, ocena społecznej szkodliwości niestosowania się do obowiązku określonego w art. 78 ust. 4 prawa o ruchu drogowym musi jednak być wysoka. Konieczne jest zatem danie wyrazu stanowczego potępienia dla postawy osoby, dającej poczucie bezkarności innym osobom, korzystającym ze wspólnych bądź cudzych, użyzowanych pojazdów. Społecznej szkodliwości czynu obwinionego nie może ujmować fakt, iż żądającym informacji organem była Straż Miejska, która w opinii społecznej nie cieszy się poważaniem, zwłaszcza że jej działalność jest w społecznym odczuciu uznawana za "działalność zarobkową" na rzecz jednostek samorządu. Nie można jednak zapominać, iż Straż działa i niniejszej sprawie również działała w zakresie swoich ustawowych uprawnień, zaś przepisom ustaw należy poszanowanie. Jeśli społeczeństwo przejawia sprzeciw wobec działalności straży miejskich i gminnych i sprzeciw ten ma obiektywne uzasadnienie, to winno spowodować by wybrane przez nie władze ustawodawcze instytucję tą zlikwidowały zupełnie. Dopóki jednak straże funkcjonują na podstawie przepisów obowiązujących ustaw, dopóty należy szanować ich uprawnienia i udzielać żądanych informacji.

Sąd jest przekonany, że tylko odpowiednio wysoka kara uświadomi obwinionemu szkodliwość i nieopłacalność takiego postępowania. Po dogłębnej analizie okoliczności sprawy i warunków osobistych obwinionego Sąd doszedł do przekonania, iż wystarczające i sprawiedliwe będzie orzeczenie kary grzywny w kwocie 300 zł. Po karę surowszą Sąd nie sięgnął, albowiem Straż Miejska miała jeszcze możliwość uzyskania informacji od drugiego współwłaściciela pojazdu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art.118 § 1 kpw oraz na podstawie art. 3 pkt. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od obwinionego 100 zł zryczałtowanych wydatków postępowania oraz 30 złotych opłaty, nie znajdując okoliczności uzasadniających zwolnienie od nich obwinionego.

Z: Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obwinionemu z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia apelacji.